

partnernek. Sokat vártunk a beszédekig. Végezetül pezsgő, kis kardok szűrva az ennivalókba. A körözött a tömegben, rám talált, örvendek, hogy itt találkoztunk – mondta. Ferit miniszter társaságában láttam. Illyés Erdélyről vitázott, odalopakodott Rényi is. Segítettem Illyést egy-egy beszúrt mondattal. Eljöttünk Sárával, a nép helyett fekete autók az Országház körül. És kékek is...Egész nap jól éreztem magam, nem fáj semmi, csak a lélek..."

Bizony. Bizony.

Deregán Gábor

Az Országház kapujában, 1946

Péter és Julcsa a lépcsők legtetején,
háttal a kapunak harangszavú délben,
seregek a fényben, százezer fő meg szekér,
aknaszilánkos gebékkel fohászkodva állunk:
mi vagyunk a Himnusz, s Péter ama tiszta ingben
megborzong a kőig, látva az ünnepi bárányt,
látva a kenyeret, bort s az áldozat sugallatától
megütve kifakad a lebitangolt Haza nevében
s mutat ujjal a kőtornyok tumultusára:
Amíg ez a ház nem a miénk – nem a miénk,
visszhangzik bennem, aki könyökölök ott egy lovacskán
s tudom: az idő a miénk, tudom: a köveknek is
távlata por, mert áthullhat minden a rostán.
De soha az ő képük, soha a mi fiatal arcunk.

Nagy László